

nhà trường và toàn xã hội các kiến thức cần thiết về tác hại của nạn mại dâm, tuyên truyền, vận động lối sống lành mạnh, có văn hóa, động viên các tầng lớp nhân dân đấu tranh ngăn chặn và xóa bỏ tệ nạn này.

- Bộ Lao động - Thương binh và xã hội có trách nhiệm chủ trì chỉ đạo thực hiện chương trình liên ngành; gắn việc thực hiện chương trình này với chương trình xúc tiến việc làm, chương trình xóa đói nghèo. Trước mắt, cần xây dựng một số Trung tâm giáo dục, chữa bệnh, dạy nghề, tạo việc làm cho số chị em này; lập một số dự án tạo việc làm về may, dệt, đan, thêu và việc làm tại các vùng kinh tế mới (chú trọng dự án Tân Hiệp, thành phố Hồ Chí Minh; dự án Sóc Sơn, Ba Vì, thành phố Hà Nội).

- Đề nghị Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, Hội Liên hiệp Phụ nữ Việt Nam, Tổng Liên đoàn Lao động Việt Nam, Hội Nông dân Việt Nam, Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh và các tổ chức xã hội khác vận động giáo dục đoàn viên, hội viên đấu tranh chống tệ nạn mại dâm và tham gia vào các chương trình ngăn chặn và xóa bỏ tệ nạn này.

Bộ trưởng các Bộ, các cơ quan ngang Bộ, Thủ trưởng các cơ quan thuộc Chính phủ, Chủ tịch Ủy ban nhân dân các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương chịu trách nhiệm thi hành Nghị quyết này.

T.M. Chính phủ
Thủ tướng
VÕ VĂN KIẾT

NGHỊ QUYẾT của Chính phủ số 6-CP ngày 29-1-1993 về tăng cường chỉ đạo công tác phòng, chống và kiểm soát ma túy.

Hiện nay, ở nước ta nạn nghiện hút, tiêm chích và buôn lậu ma túy đang tăng lên. Tệ nạn này trái với đạo đức truyền thống của dân tộc, ảnh hưởng rất xấu đến phát triển kinh tế, gây hại lớn cho sức

khỏe của một bộ phận nhân dân, ảnh hưởng xấu tới nòi giống dân tộc, để lại hậu quả nghiêm trọng cho các thế hệ mai sau.

Đây là mối quan tâm, lo lắng của toàn xã hội. Cần phải đấu tranh kiên quyết chống tệ nạn này bằng các biện pháp tuyên truyền, vận động, giáo dục, kinh tế, xử lý hành chính và hình sự.

1. Cần tiến hành các chủ trương, biện pháp sau đây:

a) Tuyên truyền rộng rãi để mọi người, trước hết là thanh niên thấy được hậu quả tai hại của tệ nạn ma túy. Giáo dục ý thức cảnh giác đối với các hoạt động của bọn phản động và bọn buôn lậu nhằm kích động, chia rẽ, nói xấu, xuyên tạc các chủ trương của Đảng và Nhà nước ta về cây anh túc. Đưa vấn đề phòng chống nghiện ma túy vào chương trình giáo dục ở các trường phổ thông trung học chuyên nghiệp và đại học.

b) Vận động, thuyết phục đồng bào miền núi đừn khoát thời trồng cây anh túc, chuyển sang trồng các loại cây khác. Nghiên cứu cây trồng thay thế thích hợp với điều kiện thổ nhưỡng, khí hậu, tập quán canh tác, thị trường tiêu thụ sản phẩm hàng hóa ở từng vùng. Bảo đảm thu nhập của đồng bào xấp xỉ mức thu nhập như khi trồng cây anh túc. Nếu trong những năm đầu chuyển hướng sản xuất mà thu nhập sút kém quá mức thì Nhà nước trợ giúp để bảo đảm đời sống của đồng bào, thực hiện những chính sách cụ thể, như cấp lương thực cho đồng bào, cho vay vốn không lấy lãi hoặc mua sản phẩm với giá có bù lỗ,... để giúp đồng bào có điều kiện chuyển hướng sản xuất.

c) Kiểm soát nghiêm ngặt việc vận chuyển, lưu thông các loại ma túy trên toàn lãnh thổ, trước hết là ở các vùng trồng thuốc phiện, vùng biên giới, các cửa khẩu, hải cảng, sân bay quốc tế, đẩy mạnh cuộc đấu tranh chống mọi hành vi sản xuất, vận chuyển, tàng trữ, buôn bán các chất ma túy. Tiêu hủy các sản phẩm là thuốc phiện và các chất ma túy khác thu được.

Tăng cường hợp tác quốc tế trong lĩnh vực kiểm soát ma túy trên cơ sở bảo đảm các nguyên tắc phù hợp với pháp luật của nước ta và của Công ước quốc tế về ma túy của Liên hợp quốc.

d) Đối với các tổ chức, các ổ tiêm chích, hút, uống các chất ma túy, phải kiểm tra, xóa bỏ ngay. Trường trị nghiêm khắc những người cầm đầu các nơi này theo Luật Hình sự.

đ) Đối với người nghiện, tổ chức việc cai nghiện thuốc phiện và các chất ma túy, coi là biện pháp bắt buộc, như đã ghi tại Điều 29 Luật Bảo vệ sức khỏe nhân dân. Tùy theo tình hình thực tế từng nơi và từng loại đối tượng mà áp dụng các biện pháp cai nghiện tại các trung tâm y tế của Nhà nước, tại các cơ sở y tế tư nhân hoặc cai nghiện tại nhà, đồng thời với dạy nghề, tạo việc làm và giải quyết các vấn đề xã hội có liên quan.

2. Về tổ chức chỉ đạo công tác phòng, chống ma túy:

a) Đặt nhiệm vụ phòng, chống và kiểm soát ma túy thành chương trình quốc gia đồng bộ, có mục tiêu, với nội dung chính sau đây:

- Tổ chức điều tra cơ bản, phân tích đánh giá thực trạng ma túy ở Việt Nam.
- Hướng dẫn và thực hiện các chính sách chuyển hướng sản xuất ở những vùng mà đồng bào hiện đang trồng thuốc phiện.
- Tổ chức cai nghiện, chữa trị và thực hiện các biện pháp dạy nghề, tạo việc làm cho người nghiện.
- Tiến hành các biện pháp tăng cường kiểm soát việc sản xuất, tàng trữ, buôn bán, vận chuyển ma túy và xử lý các sản phẩm là thuốc phiện và các chất ma túy khác thu được.
- Xây dựng các văn bản pháp quy về vấn đề chống ma túy.
- Tổ chức thực hiện hợp tác quốc tế trong lĩnh vực chống ma túy.

b) Thành lập Ban Chủ nhiệm Chương trình quốc gia về phòng, chống và kiểm soát ma túy làm nhiệm vụ hướng dẫn, kiểm tra, đôn đốc các ngành, các địa phương thực hiện chương trình phòng, chống và kiểm soát ma túy nói trên.

Ban Chủ nhiệm Chương trình quốc gia là một tổ chức liên ngành do Bộ trưởng, Chủ nhiệm Ủy ban Dân tộc và miền núi làm Chủ nhiệm chương trình, các Thứ trưởng Bộ Nội vụ, Bộ Lao động - Thương binh và xã hội, Bộ Y tế làm Phó Chủ nhiệm chương

trình; đại diện một số Bộ, Tổng cục có liên quan và đại diện Đoàn Thanh niên cộng sản Hồ Chí Minh, Hội Liên hiệp phụ nữ Việt Nam làm ủy viên.

Các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương lập Ban Chỉ đạo công tác phòng, chống và kiểm soát ma túy giúp Chủ tịch Ủy ban nhân dân chỉ đạo thực hiện chương trình quốc gia phòng, chống và kiểm soát ma túy tại địa phương.

3. Phân công trách nhiệm trong công tác chống tệ nạn ma túy:

- Ủy ban Dân tộc và Miền núi là cơ quan đầu mối, chủ trì việc phối hợp các hoạt động theo chương trình quốc gia phòng, chống và kiểm soát ma túy, trực tiếp tổ chức thực hiện chương trình "chuyển hướng sản xuất thay trồng cây thuốc phiện kết hợp với việc cai nghiện hút thuốc phiện" theo Quyết định số 69-CT ngày 4-3-1992 của Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng và Dự án "Xây dựng kế hoạch tổng thể kiểm soát ma túy ở Việt Nam" VIE/92/660.

- Bộ Nông nghiệp và Công nghiệp thực phẩm, Bộ Lâm nghiệp phối hợp cùng các cơ quan khoa học chỉ đạo việc chuyển đổi cây trồng thay thế cây anh túc.

- Bộ Lao động - Thương binh và xã hội chỉ đạo việc tổ chức cai nghiện và giải quyết các vấn đề xã hội sau cai nghiện.

- Bộ Y tế có trách nhiệm xác định các loại thuốc và phương pháp cai nghiện, quản lý việc sử dụng thuốc phiện và các chất ma túy khác vào sản xuất dược phẩm và nghiên cứu khoa học theo quy định của Nhà nước.

- Bộ Nội vụ, Tổng cục Hải quan có trách nhiệm chỉ đạo kiểm tra, kiểm soát việc vận chuyển, buôn bán, tàng trữ, sử dụng trái phép thuốc phiện và các chất ma túy khác trên toàn lãnh thổ.

- Bộ Văn hóa - Thông tin chỉ đạo công tác tuyên truyền, giáo dục sâu rộng trong các tầng lớp nhân dân về các chủ trương, biện pháp đấu tranh chống tệ nạn ma túy.

- Bộ Giáo dục và đào tạo chỉ đạo tuyên truyền giáo dục trong trường học về kiến thức phòng ngừa và tác hại của ma túy.

- Bộ Tư pháp chủ trì việc nghiên cứu pháp luật về vấn đề ma túy; chuẩn bị các văn kiện về việc

Việt Nam phê chuẩn các Công ước quốc tế về ma túy của Liên hợp quốc.

- Ủy ban nhân dân các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương có trách nhiệm chỉ đạo toàn bộ các khâu phòng, chống và kiểm soát ma túy tại địa phương.

Ban Chủ nhiệm chương trình phòng chống ma túy, các Bộ, cơ quan ngang Bộ, cơ quan thuộc Chính phủ, các Ủy ban nhân dân địa phương cần phối hợp chặt chẽ với Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, các đoàn thể nhân dân trong công tác tuyên truyền vận động và các hoạt động cụ thể, làm cho việc phòng, chống và kiểm soát ma túy trở thành trách nhiệm của mỗi công dân, đấu tranh mạnh mẽ và có hiệu quả chống tệ nạn này.

T.M. Chính phủ
Thủ tướng
VÕ VĂN KIỆT

THỦ TƯỚNG CHÍNH PHỦ

CHỈ THỊ của Thủ tướng Chính phủ số 18-TTg ngày 15-1-1993 về công tác tổ chức tiếp dân, giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân.

Sau khi Pháp lệnh Khiếu nại, tố cáo của công dân được Hội đồng Nhà nước ban hành ngày 2 tháng 5 năm 1991, Hội đồng Bộ trưởng đã có Nghị định số 38-HĐBT ngày 28 tháng 1 năm 1992 hướng dẫn thi hành Pháp lệnh này. Trong tình hình hiện nay, việc giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân là một trong những yêu cầu cấp bách và quan trọng nhằm nâng cao lòng tin của nhân dân vào Đảng và Chính phủ, vào các cơ quan chức năng của Nhà nước; qua đó nhằm góp một phần vào việc ngăn chặn và bài trừ tệ tham nhũng, buôn lậu, tiêu pha lãng phí của công và các tệ nạn xã hội khác. Sau một năm thực hiện hai văn bản trên, Thủ tướng Chính phủ nhận thấy:

Việc tổ chức tiếp dân của các Bộ, ngành, Ủy ban nhân dân các cấp nói chung còn nặng về hình thức; chưa coi trọng việc bố trí cán bộ tiếp dân, cán bộ làm nhiệm vụ giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân; năng lực, trình độ nghiệp vụ và trình độ chính trị của số cán bộ làm công việc này còn hạn chế; việc giải quyết còn trì trệ, không kịp thời; chất lượng xem xét và kết luận nhiều vụ việc thiếu căn cứ tin cậy. Những kết luận, yêu cầu giải quyết của cấp trên hoặc của cơ quan chức năng không được thực hiện kịp thời, đầy đủ, do đó hiệu quả giải quyết thấp, đơn tồn đọng nhiều; việc thực hiện chế độ kiểm tra, báo cáo kết quả giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân không được thực hiện đầy đủ.

Để kiện toàn một bước việc tổ chức tiếp dân và giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân theo đúng pháp luật, có hiệu quả thiết thực, Thủ tướng Chính phủ chỉ thị:

1. Phải kiện toàn tổ chức tiếp dân để đảm bảo việc xem xét, giải quyết và kết luận một cách nghiêm túc, theo đúng pháp luật các khiếu nại, tố cáo của công dân kịp thời và kết quả. Khi quyết định giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân đã có hiệu lực pháp luật thì các cơ quan Nhà nước, các tổ chức xã hội, các đoàn thể nhân dân và mọi công dân có liên quan phải nghiêm chỉnh chấp hành.

2. Trong quý I năm 1993, các Bộ, cơ quan ngang Bộ, cơ quan thuộc Chính phủ, Ủy ban nhân dân các tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương, Ủy ban nhân dân các quận, huyện, thị xã phải kiện toàn ngay việc tổ chức tiếp dân. Phòng tiếp dân phải lịch sự, nghiêm trang; tại phòng tiếp dân, phải ghi rõ thời gian và nội quy tiếp dân, cán bộ tiếp dân phải ghi rõ họ, tên, chức vụ để mọi người biết. Phải bố trí cán bộ chuyên trách, có năng lực và trình độ nghiệp vụ, có phẩm chất chính trị và phong cách tốt để làm nhiệm vụ tiếp dân, bảo đảm giải quyết kịp thời các khiếu nại, tố cáo của dân theo đúng pháp luật. Trang phục của cán bộ chuyên trách tiếp dân thực hiện theo Thông báo số 11-TB ngày 18 tháng 2 năm 1992 của Văn phòng Hội đồng Bộ trưởng (nay là Văn phòng Chính phủ).